

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bernardini Scardaeonii Patauini Presbyteri de Castitate Libri Septem

Scardeone, Bernardino

Venetiis, 1542

De Pii secundi Ponti. Max. dicto, quanq[ue] male senserit Gratianus de
connubio sacerdotum cap. xiiii

urn:nbn:de:hbz:466:1-30433

quoque uidetur præsignasse geminus partus Rachel
 lis: primo enim partu parit Iosephum, qui ab iisdem Gal. 4
 fratribus, à quibus uenditus est, fuit postmodum humili-
 liter adoratus: secundo uero partu peperit Benjaminum
 cui & Benoni nomen fuerat, quod est interpretatum
 filius doloris. Iosephus ergo qui interpretatur augmen-
 tum, generationem spiritualem significat, S. R. ecclesie:
 Benjaminus uero qui post gentis est, generationem Gen. 45
 carnalem ostendit Græcorum, quo partu Rachelis ob
 Gen. 30
 difficultatem pariendi moritur. Id quoque protendere
 recte potest imminentem totius ecclesie uastationem:
 quæ propter eiusmodi carnalem generationem sacer-
 dotum, haud multum procul ab interitu esse uidetur.
 Rachelis igitur, id est ecclesia Christi, ut partu primo
 spiritali aucta, atque exaltata est, ita altero partu, si eue-
 Gen. 35
 niat, ut secundo pariat (quod faxit Deus ut non contin-
 gat) morietur. Mens quidem prælagit hic nescio quid
 triste ob id ecclesie proceribus imminere, quod omen
 Deus auertat: malitq; malos corrigi gratia benignitatis
 suæ, q̄ iusto iræ suæ iudicio flagellari.

De Pii secundi pont. max. dicto: quodq; male sen-

serit Gratianus de connubio sacerdos

tum. Cap. XIII.

Sfficere iam sanè poterant quæ diximus hæc
 nus ad probandum quod de sacerdotum casti-
 tate sentimus: quomodo scilicet in ecclesia catho-
 lica, & Romana, ab honestis, & probis sacerdotibus
 sit semper seruata continentia: sed quoniam ma-
 gna auctoritas quorundam officere huic causæ, &
 dictis nostris obstare uidetur: qua multi sæpe falsi-
 tuntur, uisum est expedire, ut huic quoque peris-
 culo, quibus possumus præsidis succurramus.

DE CONIV. ET CONTI. SACER.

Legimus enim piū, ii. pont. max. uirum sapientissimū
dixisse in dialogis, quos contra Boemos, & Thaboritas
scripserat. Non errauit ecclesia primitiua, quæ sacerdotibus
permisit uxores, nec errat moderna, quæ subtrahit.
Id quod dicit, permisit: de usu sane matrimonii
accipiendum non est, si de Latinis intelligit, sed tantum
de cohabitatione, ut diximus uxorū, quæ quōdam
permissa fuerat. Legerat is quidem olim caste sacerdotēs
cum suis uxoribus habitasse, at certe nusquam legē
rat in sacris literis, uel decretis ex permissione ecclesiæ
licuisse Latinis sacerdotibus, cum uxoribus commiseri
& ex eis liberos licite procreasse. Quicquid male quī
dam interpretantes Pii dictum, de concedendis uxoribus
somniauerunt. Nam & quod legitur in concilio Ancirano
uxores permitti diaconis, qui protestantur non posse
se continere: & similiter alia decreta, quæ de ista licentia
loquuntur semper de Græcis intelligenda sunt, non autē
de latinis, qui ecclesiæ Romanæ, & catholicæ dictis pareant.
Nec est etiam quod quisquam acrius instet illud adducens,
quod legitur in decretis sexta & quinquagesima distinctione,
Bonifacium, Agapetum, Theodorum, Syluesterium, Felicem,
aliosque complures summos pontifices: atque episcopos,
fuisse aut sacerdotum, aut episcoporum, aut maximorum
pontificum filios. Sed quid ad rem? quis nescit per multos
probos, & honestos uiros acciri quotidie, & accitos olim
ad sacerdotium ex coniugatis: quibus erant legitimi, &
bene morati filii, iuxta Apostoli præceptum, de quo
supra diffusius dictum est: qui quidem postmodum
optime parentum mores imitati, digni & ipsi sacerdotio
fuerunt, & per legitimam electionem, & uocationem
parentibus successerunt: quod postea ne successio
in ecclesia dari uideretur, ex causa interdictum
est. Quam uero ibi interpretationem Gratianus
qui decreta patrum, ac sanctorum placita in uolumen
distingxit addidit, non probamus. Dicit enim.

Quum quosdam ex sacerdotibus natos in summos
 pontifices promotos fuisse legamus, non est intelligens
 dum eos de fornicatione, sed de legitimis conjugis esse
 natos: quæ sacerdotibus ante prohibitionem ubiq̃ lici-
 ta erant, quum in orientali ecclesia usq̃ hodie liceant.
 Hæc ille. Sed pace tanti uiri dictum uelim, peruerse qui-
 dem interpretatus est, ex eo scilicet non esse de fornicatione
 natos, q̃ ante prohibitionem conjugia sacerdotum
 ubiq̃ licerent. Hoc enim falsum est: si intelligit de
 usu conjugiorum: nam de matrimoniorum foedere satis
 constat. Quam uero prohibitionem intelligat, nescio,
 quando (ut supra latius probatum fuit) prohibitionem
 matrimonii nullam extare aliam, q̃ quæ à Christo,
 & ab Apostolis tradita nobis est, & quæ hætenus fuit
 à bonis omnibus obseruata. Nullæ enim constitutiones
 sunt (quod sciam) quæ de castitate sacerdotum Latino-
 rum disponant quicquam, quasi nouum, sed id tantum
 exponunt, atq̃ confirmant, quod iuxta traditiones Apo-
 stolorum, & obseruationem antiquorum semper fue-
 rat antea obseruatum, ut patet in decreto Syrici, qui in-
 ter primos habetur, qui interdixerint sacerdotibus uxo-
 rum contubernium, ob nouam suspensionem subortam:
 q̃ reperirentur qui contra ritum, & consuetudinem anti-
 quam (de quo superius satis dictum est) se uxoribus cõ-
 miscerent. Cur quæso quum tot decreta, ac innumera
 pene placita sanctorum collegerit, id quoque non adie-
 cit, quo usum matrimonii sacris hominibus aliquando
 licuisse constaret: sicut ipse putat, & ex illa sua interpre-
 tatione affirmare uidetur? At qui sane melius, atque ue-
 rius, ut arbitror sic exposuisset. De fornicatione iccirco
 eos natos non fuisse, quia filii quidem sacerdotum fue-
 re, sed nequaquam à sacerdotibus geniti, q̃ essent hi ex
 legitimo matrimonio, ante parentum suorum consecra-
 tionem generati. Quemadmodum intelligendum est
 de locru Petri, & de eius filia Petronilla, & de filiabus

Matth. 8
Act. 18

DE CONIV. ET CONTI. SACER.

Philippi, de quibus in actis Apostolorum legitur, & aliis multis, quos non est opus, nec ocium recensere. Quis est qui nesciat Petro, diu antequam uocaretur à piscatione ad apostolatam, uxorem, & filiam fuisse, & similiter aliis Apostolis, quæ nisi de Petro nullibi de aliis satis constet. Quid igitur mirandum si fuerint & illo tempore, qui dicerentur filii sacerdotum, quippe qui geniti fuissent antequam eorum parentes initiati sacris essent, sicut & filii Apostolorum ante apostolatam nati: Sed nec nunc quidem desunt exempla illustria eiusmodi filiorum, quos memorare hoc loco nihil necesse est. Gratianum autem hic in ea re hallucinatum fuisse minus mirari facit, quod & in multis aliis suis dictis similiter errasse perhibetur. Huius autem errores collecti passim ab illustribus auctoribus ubique referuntur, ut minime sit opus huc eos transferre, sed hunc illis potius accumulare, neque uerbosius rem tractare.

Vanum, & imbecillum fore remedium ad euitandam fornicationem concedere sacerdotibus uxores. Cap. XV.

Sunt quoque qui contendant dicentes ob euitandam fornicationis causam conducibile fore Christianæ pietatis sacerdotibus uxores permitti. Putant enim non aliter posse melius hanc pestem tolli quam licentia nuptiarum: asserentes id esse tutissimum præsidium pudiciæ, quod nec nos quidem negamus, quoad laicos homines, & solutos: sed quoad sacerdotes non modo non esse subsidium dicimus, sed potius asserimus esse dissidium, & ruinam continentæ, ut satis iam diximus, & ut deinceps sumus dicturi. Quid enim remedii conferre possit sacerdotum continentæ matrimonium non equidem intelligo: quum eiusmodi remedium interueniente uxoris morte (ut sæpe contingit) perpetuum, aut certum omnino eis esse non possit. Et